

FÉNYUGÓR

Evangeliumi hitebrestő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

REMÉNYSÉG.

Vetett, vetett...

Két keze szórta szét az életet,
hullott a mag és most is hullna még
de szólt az Úr: Elég.

Telt-múlt a gyász:
jelezte sok ringó aranykalász,
hogy idelelenn
vetése nem maradt terméktelen.

Elérkezett
az aratás, kaszás, erős kezek
aratják egyre, melyet ő vetett,
az életet.

Más a vető és más az arató,
de a vető emléke szent marad
annak, aki arat.

A munka tart,
vetés sarjad, kihajt:
De jó lesz együtt örvendezni majd!
Arass kezünk
hűségesen, mint az övé vetett.
Odafejj majd együtt örvendezünk!
Arasd az életet.

B. E. d. j.

II. Móz. 12, 29—42.*

Izrael népe eljutott a szabadulás órájához. Isten megadta a lehetőséget, hogy a szolgaság házából kikerüljenek.

Az Úr Jézus a bűn szolgaságából szabadított meg bennünket és mi élhetünk ezzel a szabadsággal. Az ördög azt akarja elhíttetni velünk, hogy nem vagyunk szabadok. Mikor Mózes megmondta a népnek Isten szabadításáról szóló üzenetét, Fáraó még jobban megnehezítette munkájukat. Ezért Izrael népe elkeseredett, azt hitték mégsem lehetnek szabadok. — Az ördög velünk is azt akarja elhíttetni, hogy sohasem lehetünk igazán boldogok, szabadok a bűntől. Képtelenség békességről, nyugalomról beszélni, mikor a földi élet csak nyomorúságot, -csalódást hoz.

Fáraó megkeményítette magát, de Isten eljuttatta oda, hogy engednie kellett. Rövid ideig úgy látszott, hogy Fáraó megalázkodott. — Ma is sokan vannak, akik így imádkoznak: »Csak még egyszer ments ki a nyomorúságból és engedek Néked.« Ez csak olyan látszólagos megalázkodás. Ilyen volt Fáraó életében is. Ne várjunk, míg súlyos csapásokkal sújt Isten ítélete. Ha Istennek súlyos, nehéz időket kell engednie az életünkben, ne engedjük, hogy a megalázkodás csak külső legyen.

Lelkünk is úgy vágyódik igazi szabadulás után, mint Izrael népe vágyott. Testünk le akar igazni, de Isten a testre is, mint elleniségünkre is kimondta az ítéletet.

Elérkezett a hit által való megindulás. Nem volt idejük a ta-

nakodásra. — A lélek is, ha megérti, hogy itt a szabadulás pillanata, érzi, hogy sem búcsuzkodni, sem temetni nem lehet. Engednie kell.

Csodálatos dolog történt. A nép kincsekkel meggazdagodva indult el. Otthagyták a régit s arany és ezüst edényt és mindent kaptak az egyiptomiaktól. Izrael ekkor boldog volt. Először jól érezték magukat a pusztában. De jött az ellenség. Megkeseredtek, hogy ez mégis csak sok, mikor lesz másképp?

Az ember megindul az új életben. Örül a kincseknek, öröme, boldogságnak, ami azelőtt nem volt az övé. Van kincse, az Élet Igéje, nem kell a világ gazdagsága. Készséggel odaad mindent a régiből, nem kíván mást, csak Isten Igéjét. De jön az ellenség: »Hiányt fogsz szenvedni, ha csak ez lesz a tied. Az Úr és még valami kell; a munkád, pihenésed, evésed, ivásod, ruhád.« — Az Úr — és még a testnek kedves dolgok. — Őrizkedjünk attól, hogy az Uron kívül másra is legyen szükségünk. »Náladnál egyebben nem gyönyörködöm a földön.« Járjunk hit által. Amíg Izrael hit által járt a pusztában, addig semmiben sem volt hiánya, az Úr gondot viselt róla, nyújtotta az égből az eledelt számára.

Isten ma is elégséges annak, aki mindent Nála keres. Aki másutt is keres, nagyon szegény lesz. Az Úr azt akarja, hogy életünk legyen és bővüljünk. Ő mindent készen tart számunkra. Fogadjunk el Tőle mindent.

*****

Ne mondd semmire: »Ez túlhaladja az én erőmet,« mert Ő mindennél erősebb. Bovet A.

*Pauer Irma, megboldogult főnökasszonyunk áhítata nyomán.

Halálból az életre.

Fiatalon, de küzdelem és szenvedésteljes múlt után találkoztam először Pauer Irma diakonissza főnöknővel. A bűn megmérgezte lelkemet, gondolatvilágomat. Fásult életunalom s az a szinte cinizmussal határos bizonyosság töltött el, hogy engem senki nem szeret érdek nélkül, tőlem mindenki vár valamit. Ekkor találkoztunk. Tekintetétől egész valóm megremegett. Ugy éreztem, hogy a lelkembe lát, mindent tud rólam, amit el sem mondok. Látja a bűneimet és bizonyosan el fog taszítani magától. S mi történt? Meleg szeretettel ragyog reám szeme és kitárt karral jön felém: »Csakhogy eljött, régen imádkozunk magáért.«

Szívem keménysége felengedett. Szentsége, tisztasága csodálatba ejtett. Ilyent még soha nem láttam. A mélységekben, ahonnan jöttem, olyan mások voltak az emberek.

Házába fogadott. Mennyi szeretettel, fáradsággal, hosszútűréssel küzdött a lelkemért. Nem elégedett meg avval, hogy kiragadott az örvényből. Mindent megtett, hogy felismerjem a bűnt és szabadulni akarjak attól, bármily jelentéktelennek látszott is. Valósággal küzdött a Sátánnal a lelkemért, azért, hogy egészen az Uré legyek. A szeretet győzött! Ma — sok év után is kimondhatatlanul hálával mondhatom, hogy az ő hűség és imádkozó szeretete segítette át a halálból az életre.

Egy fiatal leány emlékeiből.

*****

»Isten országában nincs vakáció« — mondotta Pauer Irma egyik előadásában. Ezt bizonyította egész életével. Betegen is örvendezéssel szolgálta az Urat.

Egy vak leány emlékezése.

Az intézetnek egy kis szobájában mély fájdalommal kezdtünk hozzá egy nefejejts-gyöngykoszorú készítéséhez.

Délután ott álltunk a halottsház előtt. Lehetséges? Igen!

A temetőből némán haladt hazafelé az árván maradt kis csapat. Óh, milyen nagy úr támadhat a szívben egy temetés nyomán. Valakit elvesztettünk! Valakit, aki egészen a miénk volt, s akinél érezhettük, hogy mint lelkigyermek, mi is személyválogatás nélkül az övéi voltunk. Elvesztettünk egy áldott, meleg sugarat, amely nélkül lényegesen hűvösebb lett itt a földön.

Aki tudja s megéri azt, hogy a látás hiányát e földön semmi, de semmi nem pótolhatja, súlyát csak az Ur szeretete enyhítheti, könnyítheti, az megéri azt is, hogy milyen nagy a mi veszteségünk.

Ámde megmaradt számunkra a hit és a remény biztos sugara: találkoztunk!

A sírnál elhangzott ének visszhangja, elnyomva minden más hangot, kísér végig bennünket a vándorútunkon:

»Jézus, Üdvözítőm él,
Véle együtt én is élek
Szebb hazámban, Istennél,
Mért csüggednél bágyadt lélek?
Tagjait Ő nem hagyja,
Sőt mind magához vonja.«

*****

Vannak emberek, akikről azt mondják, hogy nem haltak meg, hanem gyermekeikben vagy tanítványaikban tovább élnek. Így kell Isten gyermekeinek is Krisztus életét élni s az Ő képe kell, hogy meglássék az életükben.

Gossner.

Tartsd meg amid van.

Jel. 2:18—29.

Krisztus levele ez a thiatriai gyülekezethez. Talán Lidia, a thiatriai bíboráros asszony hozta ide az Evangéliumot. Azóta azonban szomorúak a változások. Nem külső üldözés, de belső romlás miatt.

A gyülekezet még Krisztusé. Cselekedetekben még haladt is. S mégis megtorpant. Valami odaállt az Ur és öközójük. A benne támadt Jezabel-uralom. A lelki ismeretükre reánehazedő hamis istenimádás. A gyülekezet némán túri, a lelkiszegények visszahúzódnak. Bűnük és mulasztásuk ez angyalukkal (vezetőjükkel) együtt. Ez a hűség megtörése Isten iránt, két úrnak-szolgálás.

Tartsd meg, amid van. Szól ez a keresztyénségnek azóta is, szól hozzánk is. Az Ige mindig nekünk beszél. Csodálatos itt még a külsőségekben is. A jelek szerint egy áldott emléké nőre vezethető vissza a gyülekezet alapítása is. Szabad lett a külső üldözésektől, nehézségektől. Tehát ugyanaz a kísértés. Miénk az intő Ige: »Tartsd meg, amid van!«

Benne van ebben mindaz, ami: volt. Közösségünk megindulásának minden öröme, békessége, alázatossága, egysége. A szeretet, mely csak Krisztusra tekint, a hit, mely nem alkuszik meg emberi előnyökért. A reménység, mellyel az örökkévalóság fényében éli jövővénnyét. A mentő szeretet mindenki iránt.

Mindaz, ami: volt. Isten szava, cselekvése mi mindent értetett meg már velünk. Virágba borította életünk fáját. S mennyit tartottunk meg, mennyi lett gyümölcsös? Köves föld, útszél, mennyiszter voltunk?

Benne van ebben mindaz is, a-

minnk: van. De vajjon rámondja az Ur csakugyan erre: »Tartsd meg!«? Vajha meglátnánk, mi-ben lett a hívó élet megszokássá. Miben lettünk olyanok, mint az üres báb. Nem állt-e oda valami az Ur és én közém, mi közénk? Nincs-e engedékeny megalkuvás, két úrnak-szolgálás? Mi módon mondhatná az Ur, hogy tartsd meg, úgy amint van?

Csak a szikrára mondja rá, ami megmaradt a régiből. Hogy újra fellobogjon. Jobban, mint az első szeretetkor! Mert az Ur többet akar, növekedést akar. S az mind készen van. Elvégeztetett! Csak hinnünk s vennünk kell. S akkor, amink lesz, reámondja az Ur, mint igent és áment: »Tartsd meg!«

Amit így tartunk meg, nem csak magunknak tartjuk. Amivel teljes a szív, túlrad az másokhoz, másoknak. Amit pedig nem tartunk meg, nem csak mi veszjtük el. Mindazok is, akikhez vinnünk kellett volna. Nem terjed az ébredés. Óh, mennyit mulasztottunk! Mekkora a felelősség!

S ha megfordítva nézzük; meglankadt a terjedés, nincs gyümölcs, tehát megromlott a fa. Gyümölcseről ismerni meg azt! Ugyanaz a szomorú kép és eredmény.

Azt pedig ne mondja senki, hogy kicsi ő, mit tehetne. Finn testvéreink közt egyszerű paraszt ember vált százezrek ébresztőjévé. Őt magát egy kovács vezette az Urhoz. Életedből, életemből átpattanhat egy szikra valakinek a lelkébe, aki egyház és nemzet ébresztőjévé válik. Csak lobogjon a láng, higgyek s bízzak s hegyek mozdulnak meg. Csak tartsam meg, tartsuk meg, amit az Ur ad. Őnmagát adta, — tartsuk meg szorosán, egészen Őt. *v. Sréter Ferenc*

Tartsd meg ami nálad van

Jel. 3:11.

Megkapni könnyű oly sok áldást,
Megtartni néha oly nehéz.
Adni az Ur ads nem kíván mást,
Csak elfogadni légy te kész.

Ő ad bűnös szivedbe vágyat,
A bűn felett bűnbánatot,
S az áldás egyre jobban árad,
Kapsz teljes bűnbocsánatot.

Uj éltet is nyújt néked Isten,
Győzelmet ad a bűn felett,
Ő van veled, hogy megsegítsen,
Imádra kész a felelet.

Az Isten ad — s te elfogadtad,
De meg fogod-e tartni majd?
Vigyázz-e, ha majd alattad
Sátán kikezdi a talajt?

Akarsz-e mindennel szakítani,
Mi közted s Isten közt a gát,
Mi bűnre csábit, eltaszítani,
S keresni csak Jézust magát?

A küzdelemre készen állsz-e,
Az Ige-é a fégyvered?
Győzelmet csak az Urtól vársz-e?
Mert akkor bizton megnyered.

Ha föltekintesz a keresztre,
Az Ur úgy győzelemre visz,
Mert ott Ő azt is elvégezte,
Hogy mindent megtart, aki hisz.

*Vargha Gyuláné.***Őrizd a gyöngyöket.**

Az igazgyöngynek szüksége van világosságra, hogy szép fényét, amely értékét adja, el ne veszítse. Zárd be évek hosszú során át valamely sötét szekrénybe, és meg fogsz rettenni, ha újra előveszed: a drágakő elveszíti értékes fényét. — S hogy áll a dolog a lelkeddel? Földről való világosságra van szükséged. Nem

az által leszel keresztyénné, hogy egyszer megismerted a Megváltót. Kérj újra és újra fényt kegyelme napjából és az Ő Lelkének meleg fénye meg fog őrizni attól, hogy kincsedet újra elveszítsd. Őrizd az igazgyöngyöt! Tartsd meg, ami nálad van.

Külső hasonlatosság.

Látszatra keresztyén lehet valaki istenfélelem és belső lelki élet nélkül is. Ha múzeumba megyünk, az állatok különböző fajtaját láthatjuk. De az oroszlán nem indul vérszomjasan felénk; a sas nem emelgeti szárnyát, hogy az ablakon kirepüljön; tigris és párduc nem vész össze; madarak és halak nyugodtan maradnak az üvegszekrényben. Tudjuk mindnyájan, hogy kitömött állatok. Miben különböznek az élőtől? Hiszen meglepő a hasonlatosság: az üvegszemek jobban fénylenek, mint az élő állat szemei. Mégis hiányzik valami. Valami, amit ember nem pótolhat. — Igy van ez a keresztyén közösségekben is. Sokan vannak, akik lelkileg már nem élnek, csak utánzatai az élő keresztyéneknek. Megtartják a régi szokásokat, bizonyos dolgokban keresztyéneknek látszanak, de nem azok. Hiányzik az élet, amit semmi földi hatalom meg nem adhat.

Sokszor látok embereket a templomban, akik bejövetelekkor kalapjukat a szemük elé tartják, vagy kezükkel takarják el arcukat, akik úgy tesznek, mintha ilyenkor imádkoznának, hogy áldja meg Isten bejöveteleket; de félek, hogy ezek közül nagyon sokan vannak, akiknél üres forma ez. Teszik, mert így szokás. A mi keresztyénségünk, imánk és életünk látszat-e vagy valóság?

KÜLMISSZIÓ.

Áldott sátorunka Fuchuban.

Nothelfer misszionárius írja: Ilyen áldott összejöveleteink még eddig nem voltak, mint az utóbbi időben. Bennszülött evangélistát hívtunk segítségül, aki ez alkalommal különösen közel hozta a lelkekhez a bűnösök Megváltóját, olyan világosan és egyszerűen beszélt. S az Urnak Lelke megpecsélhette a szívekben a hallottakat. Körülbelül 16.000 lélekhez juthattunk el ezekben a napokban, pedig nagy a sötétség hatalma itt. Fuchu körülbelül 30 kilométernyire fekszik tőlünk, régi város, régebbi Tókionál. Temploma által, amelyben az évi ünnepélyeken a császár is képviselteti magát, az egész helyiség a régi japán hit jellegét viseli magán. A sintoizmus az uralkodó vallás. Ez azonban nem vallás, csupán az ősök tisztelete. Ezért minden tanulónak kötelessége felkeresni a templomot. Tudjuk, hogy nem csak ez, hanem a békesség utáni vágy hozza ide az embereket. Érthető tehát, hogy épen ezen a helyen olyan sok ellenállással találkozunk. De nem félünk, sőt itt különös örömmel hirdetjük az Evangéliumot.

Az Ur gondoskodott rólunk. Voltak, akik készséggel segítettek sátorunkat — ahol összejöveleteinket szándékoztunk tartani — felállítani. Szívünk megtelt hálával és örömmel, hogy sátorunk napnap után megtelt vágyódó emberekkel. Amikor az evangélizáló előadássorozatunkat befejeztük, többen Jézus mellett döntöttek. Mások Bibliákat, Újtestamentumokat vásároltak jeléül annak, hogy az Ige munkát kezdetett a lelkük-

ben. Az ifjúság között is sok reménységgel hinthettük a magot. Olyan nagy számban jöttek, hogy sátorunk kicsinek bizonyult a befogadásra. Tovább is munkálkodni akarunk vasárnapiiskola és evangélizáló órák tartása által. Hálásak vagyunk az Urnak, aki megsegített és kérjük, imádkozzanak velünk együtt Fuchu-ért s a felébredt lelkekért.

*

Singtze-Ki (Kína — belföldi misszió)-ban a legutolsó két hónapban a misszionáriusok 76 lelket készíthettek elő a keresztségre. Ez évben új külállomást is nyithattak, ahol 50 férfi és asszony látogatja rendszeresen az istentiszteleteket. Mindenütt nyitott ajtókat és készséges szíveket találnak. Imádkozunk a gyülekezetbe újonnan felvett keresztyénekért, hogy ne csak megálljanak a hitben, hanem világítsanak életük által sokak üdvösségére.

Csodálatos látni és tapasztalni, hogy Isten maga végzi a munkát. Eszünkbe jut egy afrikai misszionárius mondása: »Épen olyan kevéssé tudok lelkeket menteni, mint ahogyan nem tudok egyetlen csillogót sem teremteni.«

*

Egy *örmények* között munkálkodó misszionárius leveléből idézzük a következőket: »Évek óta dolgozunk és mégis sok hely van, ahová még egyáltalán nem vihetjük el az örömezenetet. A lelkek éheznek az Ige után. A legmélyebb nyomorúságban és szegénységben élnek. Hogy vigasztalhatná, erősíthetné őket az Ige. Nagyon, nagyon kérjük, imádkozzanak érettük!«

Hol vannak a könyörgésre emelt tiszta, szent kezek?

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Szept. 16. Róm. 8:18—30. I. Pét. 1: 1—12. A Szentlélek folytatja megkezdett munkáját az emberi lélekben. Nem csak elhívta, hanem meg is igazítja, meg is dicsőíti. A teljes dicsőség akkor fog elkövetkezni, mikor az eljövendő Krisztussal együtt megjelennek az így megdicsőített hívő lelkek is. S ez a megjelenés fölszabadulás lesz az egész teremtet világra is, amely most nyögve hordja az ember bűne által őt is fogva tartó rabságot, s reá is nehezedeő átkot.

Szept. 17. Róm. 8:31—39. I. Pét. 1: 13—25. Milyen teljes bizonyosságot ad a léleknek a Krisztusban való hit! Erőssé teszi minden emberi támadással szemben, fölfegyverzi a földi élet minden nehézségeinek és szenvedéseinek legyőzésére, s megadja azt a bizonyosságot, hogy Krisztustól semmi el nem szakíthatja azt, aki hit által az Övé lett. S ez adja meg a léleknek azt a békességet és nyugalmat, amely minden értelmet felülhalad. (Fil. 4:7.)

Szept. 18. Róm. 10:1—17. I. Pét. 2: 1—10. Hit és vallástétel szorosan együvé tartoznak, egyik sem lehet meg a másik nélkül. Aki hisz, és hitét magába zárja és arról bizonyosságot nem tesz, annak hite el fog sorvadni. Aki pedig élő hit nélkül, csak a szájával vallja Krisztust, az a képmutatás bűnébe esik, amely veszedelmebe viszi a lelket. S mind a kétfajta hibás állásfoglalás másoknak is árt. A bizonyoságtételei nélkül való hit nem férközik oda más lelkéhez, hogy azokat az Urhoz vezesse, s a hit nélkül való szó-kerejtenség vagy közönyösen hagyja a hallgatókat, vagy éppen botránkoztatja. Hígyj és tégy vallást hitedről szóval és életteddel!

Szept. 19. Róm. 11:1—24. I. Kir. 17: 8—16. Isten gondolatai a magok teljes mélységében kifürkészhetetlenek az emberi értelemnek. Aki mindent meg akar érteni s azután hinni, az csak úgy juthat el a hitre, ha emberi értelme teljesen csődöt mond. Isten titkai fölött nem okoskodni kell, hanem azok alatt meg kell hajolni. S az alázatos, hívő ember azt fogja tapasztalni, hogy Isten elhívta őt, ingyen kegyelemből. De, aki megveti az Ő hívását, az elvettetik, mert Isten kegyelmének egyetlen korlátja az ember ellenállása.

Szept. 20. Máté 6:24—34. Gal. 5:

26—6:10. Ján. 11:1—11. II. Thess. 3: 6—13. A hívő ember nem jár a levégőben, hanem lábaival a földön jár, hogy minden földi kötelességének is híven eleget tegyen. Pál apostol ebben a tekintetben is nyugodtan hivatkozhatik a saját példájára. Ő nem evett ingyen kenyeret, hanem a saját keze munkájával kereste meg azt. S mégis ki végzett nagyobb lelki munkát Isten országában, mint épen ő? S ennek a titka abban rejlett, hogy akár evett, akár ivott, mindent az Úr Jézus nevében, Őreá tekintve, Őáltala vezetettve cselekedett. Ez a titka minden igazi keresztyén életnek.

Szept. 21. Zsolt. 119:145—160. I. Pét. 2:11—25. A zsoltáríró itt nem csak arról tesz bizonyosságot, hogy jó dolog mindenben az Urhoz fordulni és tőle várni segítséget, hanem még arra is rámutat, hogy milyen fontos dolog az, amit mi keresztyének csendes órának nevezünk. Ő hajnal előtt fölkel, hogy Isten beszédeiről csendesen gondolkozhassék, hogy az Ő közelségét megértve, hittel elébe tárhassa kívánságait. Ilyen hívek vagyunk-e mi a reggeli csendes óra megtartásában?

Szept. 22. Róm. 11:25—36. I. Pét. 3:1—9. Milyen vigasztaló azokra nézve, akik már egyszer elfogadták Isten hívását, de azután engedetlenség folytán eltávolodtak tőle, ez a biztató: »megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az Ő elhívása.« Kedves lélek, ha Isten, valamely engedetlenség folytán megengedte, hogy kételyek közé, lelki elsötétülésbe juss, fogódzál ebbe az Igébe és épülj föl csüggedésedből, vagy kétségbeesésedből. Van visszavezető út Istenhez: a megalázkodás útja, lépj rá.

Szept. 23. Róm. 12:1—9. I. Pét. 3: 10—22. Istennek nemcsak lelkünket kell átadnunk, hanem testünket is, hogy minden tagunkkal Őneki szolgálhassunk. Akkor tudjuk földi dolgainkat is a hitnek szabálya szerint teljesíteni. A szolgálatok különbözőek, de hit nélkül egyiket sem tudjuk jól teljesíteni, sem a tanítást, sem az intést, sem az adakozást, sem családi, sem hivatalos kötelességeinket. Az igazi szeretet is a hitnek gyümölcse. Az a szeretet, amely nem hitből fakad, az rendszert önző, érzéki, vagy ami legrosszabb: képmutató.

Szept. 24. Róm. 12:10—21. I. Pét. 4:1—11. A római levélnek ez a feje-

zete a hívó keresztyén életének a legfelségesebb szabályozója. Vizsgáld meg a magad életét ezeknek a szabályoknak a világításában. Mennyi vált közülnök életed szabályává és zsinórmértékévé? Azt a képet mutatja-e életed, amelyet mutatnia kell olyanok életének, akik ezek szerint a szabályok szerint élnek? S ha nem ilyen a te életed képe, akkor lásd meg, hogy a gyökérben van a hiba. Nincs benned elég hit, nem ragaszkodol igazán az Urhoz!

Szept. 25. Róm. 13. Es. 62:6—12. Isten nem csak a szorosán vett lelki világban, hanem a földi élet világában is rendet akar teremteni. Igéjében a földi felsőségekre, előljáróinkra úgy mutat rá, mint akiket Ő állított be a rend fenntartására. S ahol ezt nem tartják tiszteletben, ott felfordulás, anarchia van. A keresztyén ember járjon elől jó példával minden polgári, egyházi, hazafias kötelessége teljesítésében. S tegye mindezt ne kényszerből, hanem Isten és emberek iránti szeretetből.

Szept. 26. Róm. 14:1—13. Jób 5:17-26. A keresztyén ember életének egyik legfontosabb kelléke az, hogy ne akarja a maga világosságát, a maga véleményét a másodrendű kérdésekben ráerőszakolni keresztyén testvéreire. Ha mindegyiknek a fődolog a legfontosabb s abban egygő tud lenni keresztyén testvéreivel, akkor ne feszegesse azt, hogy mellékes kérdésekben azok is épen úgy gondolkoznak-e, mint ő, s ha úgy látja, hogy nem, ne ítélkezzék, ne tartsa magát különbnek másoknál, ne tagadja meg az ilyenekkel a közösséget, hanem igyekezzék azt minél jobban ápolni, mert Jézus azt mondta: »hogy mindnyájan egyek legyenek, hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engemet.« (Ján 17: 23.) Hozzájárulsz-e ahhoz, vagy megakadályozd azt, hogy ez megtörténhessék?

Szept. 27. Luk. 7:11—17. Ef. 3:13—21. Máté 11:25—30. Zsid. 12:18—24. A belső embernek növekednie kell. Ha nem növekszik, az annak a jele, hogy nem is él, vagy legalább is halófélben van. A baj legtöbbszörre a gyökérben van, vagyis abban, hogy a lelki élet nem gyökerezett be eléggé hit által a szeretetbe, mert nem ismerte meg igazán Krisztusnak minden ismeretét felül haladó

szeretetét. Elet és gyógyulás csak úgy állhat be, ha ezen a gyökéres bajon segítünk, ha mélyen belémerülünk Krisztus szeretetébe, teljesen átadva néki magunkat, mert Ő mindeneget megcselekedhetik.

Szept. 28. Zsolt. 119:161—176. I. Pét. 5. A 119. Zsoltár mindenestől fogva Isten törvényét, Isten beszédeit állítja elének, mint szükséges és kívánatos dolgot. Evvel kezdődött, evvel végződik. Könyörögve bocsátja a zsolttáriró Isten elé az ő kívánságát, hogy Isten igéje őt bölcses tegye. Isten törvénye az ő számára gyönyörűség, amelyről megfélelkedni sohasem akar. Tanulunk-e eitől az őtestamentomi zsolttárirótól? Ilyen drága-e előttünk Isten igéje, így vágyakozunk-e utána, így engedelmeskedünk-e néki? Óh, hadd legyen így!

Szept. 29. Róm. 14:14—23. II. Pét. 1:1—11. Aki Isten kegyelméből már előbbre haladt a hitéletben, az tudjon lehajolni gyengébb testvéreire, hogy szeretettel följebb emelje őket. Aki azt, amit már lelki szemeivel meglátott és értelmével fölfogott, magas polcra akarja másokkal elfogatdatni, az nem fog eredményt elérni, s lelkében ő maga is kárt vall. Az alázatosság, a szeretet az, amellyel lelküket nyerhetünk meg Krisztusnak, aki maga is alázatos és szeretettől áthatott volt. Ő éljen a mi szívünkben s akkor minden körülmények közt meg fogjuk találni a helyes magatartást mindenkiel szemben.

Szept. 30. Róm. 15:1—13. II. Pét. 1: 12—21. Isten a zsidók közül és a pogányok közül egyaránt tudott magának hívó gyermekeket előhívni, mert mind-egyikkel úgy közölte a maga bölcsességét és szeretetét, amint azok legjobban meg tudták érteni és elfogadni. S mi sokszor még más hívó keresztyénekkal szemben sem tudunk olyan magatartást tanúsítani — sokszor egészen jelentéktelen különbségek miatt — amelyet bölcsnek és szeretetteljesnek lehetne mondani. Mennyi előítélet, bizalmatlanság, széthúzás van emiatt Isten népe körében is, s milyen képet nyújt ez azután a világ gyermekeinek? Ahelyett, hogy vonzaná őket a keresztyénség, inkább eltaszítja.

Vargha Gyuláné.